

Dana Ficalová: „Životopisná zpověď Dana Drápala“

bakalářská práce – FHS UK Praha 2013

posudek vedoucího práce

zpracoval: doc. PhDr. Zdeněk PINC

červen 2014

Bakalářské studium Dany Ficalové je dokladem toho, že fungující tutorská spolupráce přináší kvalitní výsledky a korunou, která dílo završí, se logicky stane bakalářská práce. Naše spolupráce s kolegyní Ficalovou začala již v prvním semestru jejího studia a po třech letech, ve kterých získala více než dvacet kreditů za kurzy, které garantuji, logicky vyvrcholila hledáním vhodného tématu bakalářky. Jsem pyšný na to, že jsem téma vymyslel a našel pro ně vhodného realizátora. Autorka práce spolupracovala příkladně, věnovala práci celý školní rok, příkladně se seznámila s potřebnou literaturou, aby problému dobře porozuměla a šla se se specifickou metodikou zvoleného výzkumu.

Jako velká výhoda se ukázalo i to, že Dana Ficalová není ani součástí evangelikálního hnutí, neměla ani výraznější aspiraci religionistickou, hledala zajímavé téma, důvěřovala svému učiteli a se zvědavým očekáváním se vydala do světa, který se jí otevřel.

Evangelikální hnutí není, zvláště v evropských a českých poměrech žádný mainstream.

Veřejnost, zejména ta intelektuálně vyspělejší, pohlíží na vyznavačsky vznícené křesťanství s nedůvěrou, a pokud někdo do této oblasti života a víry nahlédne, buď zděšeně rychle vypadne, nebo uvízne a opustí zkažený svět většiny a probudí se do nového života. Daně Ficalové se naštěstí nestalo ani jedno ani druhé.

Je nesporně zásluhou zvoleného respondenta, že k návrhu na spolupráci při 'životopisné zpovědi' přistoupil vstřícně a bez aspirace na to, aby získal pro své hnutí novou ovečku. Dana Ficalová se tak v evangelikálním světě ocitla v roli návštěvníka a hosta a vrátila se poučena, přinesla si sebou neobyčejně zdařilý příběh tohoto setkání.

Dana Drápala, předního představitele evangelikálního hnutí u nás, znám nějakých pětadvaceti let, i když nikdy jsme se nestýkali jako blízcí přátelé. Byl pro mne vždy zajímavým fenoménem, který mne v jistých fázích děsil, zejména na počátku devadesátých let jsem se na Pedagogické fakultě UK setkával s více studenty a studentkami, kteří patřili k letničním křesťanům a byli vlastně bez výjimky členy Drápalova sboru. Tehdy to pro mne nebyla příjemná zkušenost, sálala z nich většinou zaslepenost novokřtěnců a majitelů pravdy, kteří kombinovali pokornou uzavřenost a povýšenost nad zkaženým vnějším světem s momenty vznícené misie a intolerance. Mnozí z nich z universitních poslucháren znechuceně odcházeli, a postupně přestali být ve studentské mase nápadní a identifikovatelní. Tehdy jsem tomu rozuměl tak, že zanevřeli na studium. Dnes vím, že tomu tak nebylo, projevy jejich víry a prozření jen přestaly být nápadné a zdůrazňované, a z blouznivců a doktrinářů se proměňovali na dobré studenty, s nimiž bylo možno spolupracovat. V posledních letech jsem se také seznámil s Drápalovou publicistickou a literární činností, objevil jsem v něm kompetentního biblistu a ke svému překvapení autora, s nímž většinou souhlasím. To vše mne vedlo k návrhu, který i mne naplňoval očekáváním. Setkání s takovým člověkem a jeho životním by mohlo být zajímavé i pro širší veřejnost a pro porozumění času, který uplynul na přelomu dvou epoch. To se podle mého mínění povedlo znamenitě, ještě lépe než jsem očekával, zásluhou Dana Drápala a zejména Dany Ficalové.

Už dlouho se mi nestalo, abych měl při posuzování kvalifikační studentské práce problém s tím, co autorovi či autorce vytknout. S jistým úsilím se tedy pokusím formulovat tři

námítky. O tom, že jsou veskrze marginální, svědčí i skutečnost, že za nejzávažnější pokládám chybu na s. 8, ve čtvrté řádce shora autorka nesprávně požívá zájmeno „svůj“. Sloveso v příslušné vložné větě je v první osobě singuláru a proto se zájmeno svůj vztahuje k podmětu, jímž je „já“ a který je zamlčen, zatímco „Drápal“ je ve větě předmětem v akusativu a tudíž nevypráví „své dějiny“ ale „jeho dějiny“. Gramaticky větu třeba číst tak, že Ficalová („já“) nechává Drápala vykládat „své“ dějiny, tj. Ficalové, zatímco autorka chce říci opak: Nechává vypravovat Drápala „jeho“ dějiny.

Tuto námitku rozpitvávám i proto, abych zdůraznil, že práce je napsána příkladně pěkným jazykem, autorka ještě umí česky, což je dnes u mladších generací spíše výjimkou. Jsem si ovšem vědom i skutečnosti, že literárně činný Drápal je i zkušený kazatel, takže mluví „jako kniha“ a svůj text si jistě zorigoval.

Dvě další námítky vyřídím stručněji: V některých poznámkách k textu, v nichž autorka odkazuje k nějakému knižnímu titulu, bych doporučoval jméno autora a titul doplnit místem vydání a ročením a to, i v případech kdy tyto údaje lze nalézt v přehledu literatury. Třetí poznámka je méně technická. V Drápalově vyprávění, které je členěno otázkami autorky, se minimálně jednou či dvakrát objevuje cézura daná tím, že respondent i tazatel mimoděk předpokládají, že některé termíny – např. „navigátoři“ - si již vysvětlili dříve, ale v textu se to neobjevilo. Nevím, zda jde o drobnou chybu při editaci práce, nebo o snahu o metodickou čistotu, jež velí nedopisovat do textu pasáže, jež nejsou obsaženy v narativním materiálu. Závěrem chci konstatovat, že práce má náležitě propracovanou metodiku, kvalitně na dvaceti stranách vysvětluje, co je evangelikalismus a kdo jsou evangelikálové. Při výkladu se autorka opírá o kvalitní a aktuální literaturu. Bez této části by Drápalovo vyprávění nebylo laickému čtenáři srozumitelné, i když se o to narátor úspěšně snaží. Práce si beze sporu zaslouží publikovat, v posledním čísle časopisu „Lidé města“ vyšla studie znalce problematiky doc. Vojtíška, s níž Ficalová pracuje. Obraz, který o evangelikáliství podává Ficalová je pro širší publikum zdařilejší, než kvalitní studie Vojtíškova. To proto, že Ficalová pracuje i s malými dějinami a tím její vyprávění dostává další dimenzi.

Práce Dany Ficalové splňuje všechny nároky kladené na bakalářskou práci, doporučuji ji k obhajobě a navrhuje klasifikaci „výborně“.